

er den over det dobbelte; den er: pr. 31. Marts 1898 137,882 Kr., 31. Marts 1899 94,495 Kr., 31. Marts 1900 199,591 Kr., 31. Marts 1901 489,557 Kr., 31. Marts 1902 189,793 Kr., 31. Marts 1903 129,186 Kr., 31. Marts 1904 239,876 Kr. og stiger herefter stærkt til 31. Marts 1905 415,360 Kr.

Pr. 31. Marts 1906 er Kontoen gaaet lidt ned, til 356,753 Kr., men stiger i det følgende Aar næsten uafbrudt, og er pr. 31. Marts 1907 541,660 Kr.

Banken har hyppigt rettet Anmodninger om at nedbringe Kontoen, men dem ser Bankraadet oftest ikke noget til — de blive hos Direktionen. I 1907 stiger Kontoen stadig: og er pr. 24. Februar 1908 726,209 Kr. Herimod har Landmandsbanken Sikkerhed for nominelt 413,500 Kr., og desuden har Banken for en Del Aar siden erholdt nogen Sikkerhed hos den administrerende Direktør.

Bankraadet har i Aarene efter Melchior-Affæren flere Gange haft Fra 1897 til 1907. Spørgsmaalet om en Forandring i Bankens Organisation fremme, og den gør, om vel forgæves, Tilløb dertil ved at udnævne den daglige tilsynsførende og siden i 1906 ved Bogholderens Udnævnelse til 2den Direktør, uden dog at disse Udnævnelser medføre nogen væsentlig Ændring i Bankens Drift eller nogen Forbedring i Bankens Engagementer.

Bankraadet kan mulig se, at der er noget galt i Bankens Gang, men det savner, som foran nævnt, Overblikket og stoler for meget paa de gode Regnskaber, der aarlig aflægges af Direktionen.

Det mener selv (i Juli 1905), at det „fra at være raadgivende og kontrollerende er bleven dirigerende og administrerende“, men dette Syn paa Sagen er absolut en Illusion — Bankraadet har kun haft liden eller ingen Indflydelse paa Bankens Anliggender, og selv om Bankraadet eller dets tilsynsførende, handelskyndige Medlem har kontrolleret, saa har det i alt Fald ikke resulteret i noget. Den administrerende Direktør har været fuldstændig eneraadende, eller rettere: Kunderne, de usolide Dibitorer, have raadet over Bankens Midler; var først Banken for dybt i det med en Kunde, har det, som Regel, været umuligt at nedbringe Engagementet, endsige komme helt ud af det med vedkommende. En ganske enkelt Storforbindelse slippes dog uden Tab efter energisk Indskriden.

Denne Enevælde har efterhaanden bragt Banken dybere og dybere i det, uden at Ledelsen dog har haft Øje for, hvor galt det var fat.

Ansvarer derfor ligger dels hos Direktionen, der ikke respekterede Bankraadets Ordre og førte Banken ind i Engagements, der aldeles ikke svarede til dens Forhold — og dels hos Bankraadet, der forlængst burde have afsat Direktionen, da det saa, hvorledes der stedse blev handlet mod dets Ordre.

At det ikke vilde have været let for Bankraadet at optræde energisk overfor den administrerende Direktør — den indflydelsesrige, velstillede og, paa saa mange Omraader, betroede Mand, der oven i Købet var Storaktionær i Banken —, er en Selvfølge.

Endnu i 1906—07 gaar alt godt, i alt Fald tilsyneladende, udadtil, Regnskabsaf- og da det pr. 31. Marts 1907 aflagte Regnskab er saa udmærket (Netto-slutning 31. overskud 30,810 Kr. 40 Øre), vedtager man i Juni 1907 at give 8 pCt. i Marts 1907. Udbytte for det forløbne Regnskabsaar og at udbetale noget mere i Tantieme, glad over, at Banken har tjent saa godt. Regnskabet godkendes paa Generalforsamlingen 22. Juli 1907, og Udbyttet udbetales i den nærmeste Tid derefter.

I Løbet af Vinteren 1907—08 opsiges der Penge, som aldrig før; Opsigelserne. Bankkrisen i Centralbanken i Juli 1907 gør vel sit — og i Januar 1908 er man oppe paa 150,000 Kr. opsagte Indlaanspenge, til hvilke man ikke ser sin Udvej. Bankraadet tror dog endnu, at Banken kun er i øjeblikkelig Forlegenhed — det mener endogsaa selv, at Banken er solvent, og tror, at en Aktieudvidelse kan redde den.

Bankraadet bliver nødsaget til at søge Hjælp, og Banken kommer derved ind under „Bankkomiteen af 9. Februar 1908“.

Fredericia, den 8. Februar 1909.

Chr. Jørgensen.